

X. Y. JÉZUS KISTESTVÉRÉNEK NYILATKOZATÁBÓL

„Hogy mi a szemlélődő élet és a szemlélődő hivatással rendelkező lélek leglényegesebb jellemzője? - Az az akarat, hogy megismerje és szeresse Krisztust, hogy találkozzék Vele, és Vele éljen, hogy tekintetét állandóan Felé fordítsa. Ebben az értelemben mondhatjuk, hogy a kistestvérek a világban elvegyülve szemlélődő életet élnek. Úgy gondolom, hogy mi, akik Jézus testvérei testvéri közösségeiben élünk, nem valamifajta elvont eszménynek szenteltük az életünket. Valami sokkal mélyebbről van itt szó: követni akarunk Valakit; életünket Jézus Krisztusnak akarjuk szentelni. Hivatásunk alapja a Krisztussal megélt bensőséges kapcsolat. Őt akarjuk megismerni, szeretni, követni és utánozni. Foucauld atya - Károly testvér - nyomán arra hívott meg az Úr minket, kistestvéreket, hogy utánozzuk rejtett názáreti életét, az ima és az egyszerű munka életét, minden külső, látható eredmény, hatás nélkül. Kis csoportokban élünk, egészen elvegyülve a világban. Munkások vagyunk, földműves vagy kézműves munkát végzünk, mindenben megosztjuk a szegények életét. Károly testvérnek is ez a rejtett názáreti élet volt a hivatása. Az ő élete megmutatja nekünk, hogyan találhatjuk meg az Urat az Eucharisztiaiban, az evangéliumban és testvéreinkben. Ez a Jézussal megélt állandó kapcsolat adja a kistestvérek életének egységét. A mindennapi élet találkozásában akarjuk szeretni és szolgálni Jézust, akit felismerünk testvéreinkben. Ez megköveteli tőlünk azt is, hogy egészen áttetszőek legyünk, hogy maga Jézus szerethessen általunk, hogy egész életünkkel Őt sugározzuk.

Nem tanítunk hittant, nem végzünk semmiféle szervezett apostoli munkát, de Károly testvér nyomában egész életünkkel az evangéliumot akarjuk hirdetni, hogy így létünk legdrágább kincsét és célját megismer- tessük testvéreinkkel.

Természetesen arra is kell időt találnunk, hogy az Úrral egyedül legyünk. A kistestvérek imaéletének középpontja a szentmise és a napi egyórás szentségimádás, amelyet az eucharisztikus áldozat meghosszabbításának tekintünk. Minden nap elmélkedünk az evangéliumról, hogy találkozzunk Krisztus eleven Igéjével. Hogy bekapcsolódjunk az egész Egyház imájába, reggel és este elimádkozzuk a Laudest és a Vesperát. Imánk legnehezebben meghatározható jellemvonása az az évek során kialakuló magatartás, amelyet a szegény ember alázatos várakozásával hasonlíthatnánk össze; a szegény ember nagyon jól tudja, hogy ezen a területen, jobban, mint bárhol másutt: csak Istentől várhat mindent. Állhatatosnak kell lennünk a hitben, hogy elkerüljük a megszokottság vagy a formalizmus veszélyeit. Van valami, ami minket is nagyon megdöbrent: nevezetesen az, hogy imánkat mennyire az életünk határozza meg. Nem lehet békében időzni az Úr előtt, ha esetleg valakióel nagyon kemények voltunk, ha telve vagyunk kevelységel, ha a szeretet ellen hibáztunk.

Károly testvér nyomában - René Voillaume kifejezésével - testvéreink imádkozó követei akarunk lenni. Az Eucharisztia elé visszük mindazoknak az imáit, gondjait, problémáit, akikkel a napi munka során találkozunk. A Krisztussal töltött ima óráiban közel jutunk a világon élő valamennyi testvérünkhöz. Igaz, hogy kötnek minket a tér és az idő korlátai, mégis át tudjuk ölelni az egész világot. Minél közelebb vagyunk az Úrhoz, minél inkább megosztjuk Szíve aggodalmait, annál inkább számot vetünk azzal, hogy Vele kell szeretnünk, kivétel nélkül minden embert. Közbenjáró imánk nagyon alázatos, telve van bizalommal.

Imánk sajátos meghatározó vonása a lelki gyermekség szelleme. Imánkban több helyet kell adnunk a kicsinyek egyszerűségének, merészségének és spontaneitásának, mivel tudjuk, hogy Atyánk »a lehetetlenségek Ura«. Testvéreink között, akik talán nem ismerik Krisztust és szeretetét, kitartóan akarjuk imádkozni: »Jöjjön el a te országod!« A kis gyermek bizalmával ismétljük mi is Károly testvér imáját: »Istenem, add, hogy minden ember üdvözüljön!«

RENÉ VOILLAUME:
LA CONTEMPLATION AUJOURD'HUI (SZEMLÉLŐDÉS MA)
RÉSZLETEK

A SZEMLÉLŐDŐ ÉLET IDŐSZERŰSÉGE

„A keresztény hit szemlélődő mélységére napjainkban nagyobb szüksége van a világnak, mint valaha. Egyáltalán nem csökkent azoknak a keresztényeknek a száma, akiket Isten ma is a szemlélődés különleges karizmájára hív. És itt nemcsak a szemlélődő szerzetesekre gondolok, nem is a Foucauld atya által elindított, az emberek között élt szemlélődő életstílusra, hanem azokra a világiakra, akik közül oly sokan végzik munkájukat a világban. (...) Foucauld atya által a Gondviselés pontosan ebben a világban hívta életre és bontakoztatta ki a szemlélődő életnek azt az új típusát, amelyről szólni kell néhány szót.”

A SZERZETESI ÉLET ÚJ TÍPUSA

„Az az eredeti szemlélődő hivatás, amelyet Károly testvér élt és amelyet a kistestvérek a szerzetesi élet egy új formájában valósítanak meg, jelentős módon tanúsítja a szerzetesi és szemlélődő életnek ezt az evolúcióját. Ennek az evolúciónak - ha valódi - két jellemzője van: egyrészt hűséges az isteni valóságokhoz, amelyek nélkül nem létezhetne, másrészt a világban való teljesebb jelenléte miatt elmélyíti ezeket az értékeket.

Azt a szemlélődő életstílust tehát, amelyet Foucauld atya örökségbe hagyott, nemcsak az a tény jellemzi, hogy ezt az életet a világban, a szegény emberek életkörülményeinek megosztásával éljük, hanem valami sokkal mélyebb: maga ez a szemlélődő élet, amelynek

Krisztus Szíve a központja, az ember iránti szeretet misztériumára nyit rá, amelyet annak isteni forrásában szemlél. így válik nyilvánvalóvá Károly testvér életének tükrében az a mélységes egység (de nem azonosság), amelynek Krisztus iránti szeretetünk és az emberek iránti szeretetünk között fenn kell állnia. Foucauld atya egész élete Krisztus Szívének szentelt élet volt; ebben a Szívben egyesült ugyanis ez a kettős-egy szeretet, amely - látszólag - két eltérő irányban valósul meg.

Az egyik szeretet Istenhez visz minket egészen a teremtett dolgoktól való teljes elszakadásig; a másik szeretet az emberekhez visz, hogy teljesen jelen legyünk földi feladataik megvalósításában.

Nem érzem feladatommak, hogy leírjam e szemlélődő mozgalom születésének és kibontakozásának történetét, de szeretném kiemelni két jellemző vonását.

Amikor Foucauld atya elhatározza, hogy egy egészen új életmódot elhagyja a monostori élet hagyományos keretét, kettős vágy él benne: utánozni akarja Jézus názáreti életét, és ezért a szegények szokásos életét akarja élni. Hivatását tehát már kezdetben is ez a kettős irány jellemzi; a megszentelt élet valóságában, az emberek iránti baráti szeretetéről akar tanúságot tenni, és ugyanakkor egészen Krisztusé akar lenni a szemlélődésben.” (René Voillaume: i. m. 61-65.)

MEGÚJULÁS, DE BELÜLRŐL

„Meg vagyok győződve arról, hogy a szerzetesi és különösképpen a szemlélődő élet megújulása életünk bátor hitelességétől függ, attól a hitelességtől, amelynek mértéke Krisztus és a hit igazsága. Nem akarjuk leminósíteni a csend és az Istennel megélt magány lényegi értékeit, hanem abszolút egyszerűségükben élni ezeket... Hányszor hangsúlyozta Thomas Merton is, hogy a monostorok nyitottságának abban kell megnyilvánulnia, hogy alkalmassá teszik magukat a szemlélődés javainak megosztására mindazokkal, akik azt kérik, és anélkül, hogy abból valamit is elveszítenének; ez a szemlélődő szerzetes sajátos feladata. Senki sem tehet meg mindent. A jelenlegi világnak egyre nagyobb szüksége lesz a csend és a magányos ima oázisaira...”

Igen, én hiszek a szerzetesi élet megújulásában. A civilizáció, bármilyen legyen is az, nem fojthatja el az emberi szív vágyát, aki találkozni akar Istennel. Az alkalmazkodás, illetve a szerzetesi élet meg-újulása nem a külső életstílus megváltoztatásának szintjén megy végbe, hanem belülről, a lényegi értékek átgondolásával...

Nemcsak bízom az ilyen módon megújult szerzetesi élet jövőjében, hanem arról is meg vagyok győződve, hogy századunkban, amikor az embernek állandóan és olykor hirtelen szembe kell néznie rendeltetésével, a szemlélődő élet egyre jobban el fog terjedni a kereszténységben. Vannak olyan körülmények, amikor a keresztény úgy érzi: sarokba szorították. Vagy szemlélődő lesz, vagy megszűnik kereszténynek lenni... Ma az Egyház kibontakozásának abban a szakaszában élünk, amelyet a szemlélődésnek minden eddiginél tudatosabb és egyetemesebb elterjedése fémjelez a keresztények egész nagy közösségében.” (i. m. 78-80)

(Forrás: Carlo Carretto – Puskely Mária: Öröktől örökké. Kairosz, Bp. 2008. p. 68-72.)